

Nieuwsbrief 34
oktober 2014

Redactioneel

Voor u ligt het vierendertigste nummer van de Jabalya nieuwsbrief. Sinds het vorige nummer is er veel gebeurd en dat is een understatement. Meer dan 2000 doden en ruim 10.000 gewonden waarvan een aanzienlijk deel voor het leven gehandicapt en een schade van zeker 8 miljard dollar voor de gehele Gazastrook. Ook voor ons kwam het heel dichtbij: journalist Ali Abu Afash kwam om doordat een niet ontplofte granaat alsnog afging. Hij leverde ons artikelen aan voor de nieuwsbrief als medewerker van het centre for media Freedom in Gaza. Er is zoveel schade dat sommige delen van de Gazastrook lijken op de door Assad gebombardeerde steden in Syrië. De dramatische oproep van de burgemeester van Jabalya en de verslagen van de PMRS getuigen van de verschrikkingen. En wat vooral duidelijk wordt in het verslag van Anja Meulenbelt is de totale ontredning waarin de mensen verkeren omdat ze verstoken zijn van hulp maar ook omdat nu de wapens zwijgen de realiteit tot ze doordringt: ze hebben vaak niets meer, geen huis, geen familie, maar ook geen hoop dat het in de toekomst beter zal worden. Wij doen wat we van hieruit kunnen doen en dat is geld inzamelen voor de PMRS die in deze omstandigheden bitter noodzakelijk werk doen en dat moeten kunnen blijven doen.

Oproep burgemeester Jabalya aan buitenlandse partners

Gaza, een humanitair rampgebied

Het Palestijnse volk in de Gazastrook leeft al bijna een maand onder een bloedige Israëlische agressie. We vestigden veel hoop op internationale inspanningen om deze agressie te stoppen. Helaas zijn de aanvallen doorgedaan en dat resulteerde in de laatste paar dagen in nog meer verwoestingen als gevolg van de Israëlische onverzoenlijkheid.

Israël heeft geen enkele flexibiliteit getoond wat betreft het opheffen van de blokkade van de Gazastrook die het 8 jaar geleden heeft opgelegd. Het blijft doorgaan met haar beruchte gedrag dat alle aspecten van het leven in Gaza doodt zonder aandacht of respect voor de menselijke ethiek of internationale wetten.

De Palestijnse president Mahmoud Abbas zei dat "de mensheid wordt aangevallen in Gaza" en verklaarde "Gaza is een humanitaire ramp". Hij drong er bij de Verenigde Naties en de internationale gemeenschap op aan om de verantwoordelijkheid voor de crisis te nemen en een bufferzone in te stellen met het doel om

Vervolg op pg. 2

de ontheemde bewoners te ondersteunen. Amnesty International heeft verklaard dat er "door Israël oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid worden begaan tegen de bewoners van de Gazastrook".

De Israëlische agressie resulteerde tot nu toe in 1800 doden en 9.500 gewonden, meer dan de helft van hen vrouwen en kinderen. Israël heeft tientallen massamoorden gepleegd; 76 van deze slachtingen waren feitelijk massa-executies van hele gezinnen. Volgens de recente VN-statistieken zijn 280.000 mensen ontheemd. Daarnaast zijn 9000 huizen volledig verwoest, 5.000 huizen gedeeltelijk verwoest, maar kunnen niet meer worden gebruikt, en 31.500 zijn gedeeltelijke beschadigd. Ook werden 153 scholen, 45 moskeeën en 175 overheidsinstellingen en NGO's vernietigd. Meer dan 1.000.000 mensen hebben geen water of elektriciteit omdat Israël de waterleidingen en de enige elektriciteitscentrale in Gaza heeft verwoest. Volgens het Palestijnse ministerie van Economische Zaken belopen de verliezen in de economische sector in Gaza 4 miljard dollar.

Onder dergelijke omstandigheden is de verantwoordelijkheid van de gemeenten extra belangrijk aangezien alle basisvoorzieningen en de infrastructuur door de willekeurige Israëlische beschietingen grondig zijn vernietigd. Daarom roept de gemeente Jabalya alle mensen die in het recht van de Palestijnen om zich te bevrijden en in hun recht op een waardig leven geloven, te reageren op deze noodoproep. Het wordt nu tijd alle gevoelens van sympathie te vertalen in daden die ten goede komen aan de onderdrukte inwoners van Gaza en die de ellende, veroorzaakt door de Israëlische agressie, zal verlichten. Ons motto zou moeten zijn: de ene hand bidt, de andere geeft.

Tot slot willen we graag onze diepe dank betuigen aan alle gemeenten en NGO's die reageerden op onze eerdere oproep. Toch willen we benadrukken dat de ellende onbeschrijfelijk is, en hoe erger het wordt, hoe meer we jullie nodig hebben.

Met vriendelijk groet,
Issam .M Jouda, burgemeester van Jabalya

Mr. Issam Jouda

Mayor of Jabalin Al-Nazh

Anja Meulenbelt bezoekt Gaza

Gaza, zondag 14 september

Maha stond al aan de andere kant op ons te wachten, met de Palestijnse vergunningen om Gaza in te mogen. Maha Elbanna hebben we gedurende de oorlog vaak op TV kunnen zien met een helm op haar hoofd. Nu is ze weer de coördinator voor de buitenlandse connecties van onze partner in Gaza, het PMRS – Palestinian Medical Relief Society. We gaan meteen op weg om met haar te gaan kijken wat het PMRS doet, in deze zware tijd meteen na de oorlog.

Want dit weten we: veel mensen denken tijdens de oorlog alleen maar aan het overleven, en verwachten dat erna alles weer goed komt. Als de bommen maar ophouden, als er maar geen mensen meer dood gaan. Maar erna storten veel mensen in, blijken de problemen immens. En dat gaan we nu zien. Wij, dat zijn Deny de Jong, Jan Andreae, en Mark Kulsdom, die filmt. Want het is niet alleen onze

taak om de organisatie daar te steunen, we moeten ook terugkomen met de verhalen en de beelden, omdat het voor Nederlanders echt heel moeilijk is om je voor te stellen wat dat echt betekent: oorlog tegen Gaza.

We gaan mee naar een mobiele kliniek, dat wil zeggen: een kleine vierkante caravan achter de auto aan, die wordt gestald op een plek waar veel mensen medische hulp nodig hebben. In die caravan zitten dan een arts, een verpleegkundige, buiten staat een tafeltje met de medicijnen die worden uitgereikt. We rijden langs een van de VN scholen waar nog duizenden mensen tijdelijk wonen, omdat hun huis niet meer bestaat of onbewoonbaar is geworden. We zien schreeuwende jongens, we zien dekens over de railings hangen. We zijn in Beit Hanoun, in het Noorden, een van de zwaarst getroffen gebieden. Bij de mobiele kliniek

Vervolg op pg. 4

aangekomen zien we een grote groep mensen op hun beurt zitten wachten, ouderen, moeders en vaders met kinderen. De medische ploeg vertelt dat ze tussen de 250 en 300 patiënten per dag kunnen helpen. Niet alleen de 'gewone' ziektes, maar ook de kwalen die ontstaan doordat grote groepen mensen in een te kleine ruimte bij elkaar moeten leven. In de scholen die nooit bedoeld waren voor de opvang van grote groepen interne vluchtelingen zijn maar een paar wc's. Er is ergens een douche waar de vrouwen niet in willen, omdat je daar niet beschermd bent. Er is dus heel weinig hygiëne, wat we zien kunnen als we de nabije school bezoeken. Het stinkt er, we zien veel vliegen. Dus krijgen mensen aan de lopende band besmettelijke huidziekten als schurft, we zien een jongetje met ontstoken oren, en door het gebrek aan schoon drinkwater hebben veel van de kinderen parasieten en diarree.

Anders dan de grote internationale organisaties die nogal bureaucratisch werken, zoals de Arabische zusterorganisatie van het Rode Kruis, is het PMRS meteen in actie gekomen met elf extra mobiele teams, die vooral actief waren in de meest getroffen

gebieden en op plaatsen met de meeste interne vluchtelingen. De sfeer is gespannen, er wordt veel geschreeuwd, jongens vechten, Maha wil dat we weg gaan, ze is bang voor een uitbarsting. We begrijpen gaandeweg hoe dat komt. De mensen zijn niet alleen zwaar getraumatiseerd, ze zijn ook wanhopig. Ze kloppen overal aan om hulp, zo heeft het PMRS al een papier op hun deur moeten plakken: wij geven alleen medische hulp, voor registratie voor onderdak moeten jullie bij de UNRWA zijn, of bij het ministerie. Mensen klampen zich aan iedereen vast die iets voor ze zou kunnen doen, en worden soms woest als die niet meteen kunnen helpen.

We rijden door naar een van de nieuwe patiënten die niet naar de kliniek kan komen. Hij heeft geen benen meer. Hij heeft ook nog verwondingen aan een arm, hij heeft een nare huiduitslag, en ik zie de hechtingen op zijn hoofd waar hij kennelijk ook verwond is geweest. Nogal een puinhoop, die man, maar hij leeft nog, en met de fysiotherapeut doet hij de oefeningen die er voor moeten zorgen dat de stompjes van zijn benen straks geschikt zijn voor protheses. Als die te krijgen zijn. Hij vertrekt zijn gezicht van pijn, maar

geeft verder geen krimp. Zijn kinderen staan erbij te kijken. Wat moeten die denken: hun vader was bijna dood.

We rijden door naar het kantoor van de PMRS om met Aeed Yaghi, de directeur te praten over de situatie. Die is, zoals we wel verwachtten, vreselijk. Vooral het feit dat er nu duizenden mensen zijn die geen huis meer hebben, met de winter op komst, dat er gebrek is aan elektriciteit, aan schoon water. Er kunnen nog veel ergere epidemieën komen dan die schurft die makkelijk te behandelen is. En zijn grote zorg is dat er nu wel even noodhulp is, zo zien we onderweg grote zwarte plastic container van Oxfam met schoon drinkwater, maar al die hulp binnenkort weer ophoudt, en straks zitten ze dan weer zonder water want het gaat nog veel tijd en geld kosten voor de vernielde infrastructuur weer een beetje op orde is, en de vraag is wie dat gaat doen. Ik kom er nog op, op de inadequate internationale hulpverlening, en de machteloze overheid van Gaza.

Of we nog meer ellende willen zien? Absoluut. We

stappen na een broodje en een flesje water de auto weer in en gaan naar de ergste wijk, Shuyaiyya, en stappen uit in een maanlandschap. Het is onvoorstelbaar, en met foto's niet weer te geven, alleen al niet door de enorme uitgestrektheid van het verwoeste gebied. Puin, puin en nog eens puin. Hele vele verdiepingen tellende flatgebouwen zijn veranderd in een hoop rommel, waar we de lappen tussen zien van kapotte gordijnen, plastic huisraad, een kinderschoen. En tussen het puin de borden met de telefoonnummers van wie hier eens woonden, en foto's van de kinderen die onder het puin zijn omgekomen. Op een van de muren die nog staat staat in het Arabisch geschreven: I had a home here.

We hebben het uit de verte gevolgd: de verwoesting van het Wafa ziekenhuis, waar vooral oude en chronische patiënten werden verzorgd. Waarom een ziekenhuis? Niemand die het weet. Ook het ziekenhuis is compleet verdwenen.

Hier en daar hebben mensen met een paar lappen en wat stukken karton een tentje gebouwd, wat

Vervolg op pg. 6

beschutting tegen de zon, en zitten op de plaats waar hun huis eens stond, op een bank die gered is, op een paar stenen. We vinden een bejaard echtpaar in een hutje dat door kinderen gebouwd lijkt, van losse stenen. De man vertelt dat hij veertig jaar in Israël gewerkt heeft, en van het geld dat hij toen verdiend heeft voor zijn familie een huis heeft gebouwd, dat nu door diezelfde Israeli's kapot is gebombardeerd. En waarom, vraagt hij, waarom? Wat heb ik ze gedaan?

We horen veel verhalen. Iedereen heeft een verhaal. De man die overlijdensaktes nodig heeft. Ze kosten 20 stekel per stuk (4 euro). Maar al zijn vijf zoons zijn dood. Hij kan geen vijf overlijdensaktes betalen.

Aan het eind van de middag treffen we nog een paar oude vrienden, en merken voor het eerst hoeveel mensen nu werkelijk diep gedemoraliseerd zijn. Een vriend heeft ruzie met zijn vrouw. Hij wil weg met de kinderen. Zij wil blijven vanwege haar ouders die te oud zijn om nog eens te vluchten. Een andere vriend vertelt dat hij voor het eerst echt bang werd. En zo hysterisch van angst dat zijn kinderen niet meer naar buiten mochten en ook niet op het balkon. Nu het ergste gevaar voorbij is wil hij het een beetje goed maken met ze, en verzint uitstapjes. Alleen: er is niets, behalve het strand. En derde vertelt dat hij op

een dag langs ging bij een vriend die hem nog uitnodigde voor een kopje koffie. Hij sloeg het af. Een uur later was die vriend dood. En hij zou dood geweest zijn als hij de uitnodiging had aangenomen. 'Ik kan niet meer normaal functioneren', zegt hij. 'Ik kan me niet meer concentreren, niet op de simpelste dingen. Ik ben een volwassen man, maar ik ben bang in het donker als een kind. Ik schrik bij elk geluid. Ik zie geen toekomst meer. Ik wil weg. Ik heb drie kinderen, van vijf, van acht en van elf. De oudste twee hebben nu al drie oorlogen meegemaakt. Moeten we hier blijven wachten op de volgende oorlog, moeten mijn kinderen ook dood? Mijn dochtertje van acht zegt nu al dat ze liever dood is, want dan komt ze in de hemel. Wat voor toekomst hebben we nog?'

Wij die luisteren zijn stil. Wij weten het ook niet.

Anja Meulenbelt.

Anja is schrijfster en Palestina activist. Al jarenlang bezoekt zij als vrijwilliger van de stichting Kifaia de Gazastrook. Zij heeft een eigen weblog <http://www.anjameulenbelt.nl/weblog/> waar nog meer verslagen over het recente bezoek te vinden zijn. Ook heeft zij boeken geschreven over Israël/Palestina. Het beroofde land, De tweede intifada, Oorlog als er vrede dreigt

Verslag bijeenkomst met activist Mohammed Othman

“BDS is de goede strategie om Israël aan te pakken”

Op 13 september organiseerden wij een bijeenkomst met als gast Palestijns activist Mohammed Othman. Mohammed maakt een Europese solidariteitstour via Spanje, Nederland, Noorwegen, Estland, en Zweden met als doel om te kijken wat we in Europa kunnen doen om de strijd van de Palestijnen te ondersteunen. Bestuurslid Jan Keulen heette iedereen welkom. Hij stond even stil bij de oorlog in Gaza: 2100 doden maar ook een

In 2002 is Mohammed activist geworden vanwege de bouw van de muur. Ook zijn familie raakte daardoor land kwijt. Ze begonnen met ongeorganiseerde demonstraties vanuit het dorp. Later gingen ze het meer organiseren. Ze kregen contact met Jewish Voice for Peace, een groep Joodse Amerikanen die hen steunen en sinds 2002 tot nu demonstreren ze elke vrijdag. Ook gingen ze naar de rechter en na vijf jaar procederen werd de muur uiteindelijk verlegd. Dit gebeurde onder druk van de acties van de dorpingen.

In 2005 is de “Stop the Wall” campagne begonnen. In 2009 werd hij gearresteerd na een reis naar Noorwegen. Hij werd door de Jordaanse autoriteiten gearresteerd en negen maanden opgesloten in isolatie. Hij werd vrijgelaten dankzij een internationale campagne door Amnesty International.

Voorwaarde was dat hij tussen 2010 tot 2012 niet mocht reizen. Hij werd tijdens zijn detentie niet fysiek gemarteld, maar wel geestelijk. Hij ging na zijn vrijlating door met zijn activiteiten omdat hij zich niet kan neerleggen bij het onrecht van de bezetting.

Film “Qalqiliya”

Op dit moment is hij samen met Adam Abel bezig met het maken van een film over jongeren die leven in Qalqilia, een stad omringd door de Muur. Het zijn gewone jongeren die een bijzondere hobby hebben, parkour¹, en die in bijzondere omstandigheden leven. Het geeft een heel ander en positief beeld van Palestijnse jongeren, vooral voor Amerikanen die denken dat Palestijnse jongeren alleen maar bezig zijn met gewelddadig verzet. In de film blijken deze jongeren wat betreft hun aspiraties veel met Amerikaanse jongeren gemeen te hebben.

Mohammed houdt een presentatie over de situatie op de Westbank.

In Europa gaan ze nog steeds uit van de twee staten oplossing, maar volgens Mohammed is dit al lang niet meer mogelijk want er zijn nu allemaal losse staatjes zonder onderlinge verbindingen. De feiten maken het onmogelijk: de bouw van de nederzettingen, de aanleg van 700 kilometer aan speciale wegen voor Israël's en ook door de bouw van de Muur van 800 kilometer. Die muur kost een miljoen euro per kilometer en dat

(1) Parkour is een non competitieve manier van bewegen met de bedoeling om op de snelste manier van punt A naar B te komen, of om obstakels te overkomen (fysieke en mentale).

Vervolg van pg. 7

wordt betaald door de VS en Europa. Eén miljoen olijfbomen zijn ervoor gerooid. Door de muur kunnen de Palestijnen niet bij hun eigen land komen, want daarvoor hebben ze een pas nodig en die krijgen ze vaak niet. Boeren die wel een vergunning hebben worden vaak mishandeld als ze proberen om hun eigen land te bereiken. Als ze elf jaar hun land niet gebruiken dan vervalt het automatisch aan de staat volgens een oude wet uit de Ottomaanse tijd.

De kolonisten-wegen doorkruisen de routes voor de Palestijnen. Daarom zijn er tunnels onder die wegen aangelegd voor de Palestijnen, maar die kunnen ze elk moment dichtdoen. Mohammed: "Israël is het enige land ter wereld waar 18-jarige soldaten zonder reden ter plekke een wet kunnen uitvaardigen die luidt dat voor Palestijnen de weg nu gesloten is ook al was dat gisteren niet zo en morgen misschien ook niet. De bewegingsvrijheid in hun eigen land is voor Palestijnen daardoor zeer beperkt. De universiteit van Tel Aviv speelt een belangrijke rol in de planning en bouw van de hele infrastructuur op de Westbank. Daarom zijn BDS acties ook als eerste gericht op de academische boycot.

Industriële zones

Onderdeel van de bezetting zijn ook de industriële

zones. Als gevolg van de kolonisatie van grote delen van de Westbank zijn veel Palestijnen hun economische bestaan kwijtgeraakt omdat ze niet meer op hun land kunnen werken. Ze zijn gedwongen om in fabrieken te werken in speciale zones. Ze hebben daar geen enkele rechten en worden met een schamel loon van 1 euro per uur betaald. Ook kinderarbeid komt daardoor veel voor want anders is er niet genoeg familie inkomen om van te bestaan. Palestijnse vakbonden zijn er niet toegestaan en de Israëlische vakbond Histadroet werkt mee aan dit systeem omdat het Israël veel oplevert. Er zijn verschillende industriële zones. In de nederzettingen en in de Jordaan vallei worden veel agrarische producten verbouwd voor de export. Maar ook in de grensgebieden zijn zones waar op het gebied van financiële dienstverlening en toerisme een groot aantal Israëlische bedrijven veel geld verdienen met goedkope Palestijnse arbeid. Maar niet alleen Israëlische, ook grote Westerse bedrijven maken misbruik van deze situatie. Zelfs de wereldbank is betrokken bij kredietverlening voor deze projecten. Deze uitbuiting is volgens Mohammed alleen mogelijk dankzij de bezetting.

Positie van Hamas

Jan vraagt zich af wat de positie van Hamas is.

Tijdens onderhandelingen in Caïro waren alle facties aanwezig maar deze week was er weer een confrontatie tussen Fatah en Hamas. Hoe zit dat ?

Mohammed: Abbas wil liever niet samenwerken met Hamas want hij voelt zich bedreigd in zijn machtspositie. Alle Palestijnse facties steunen nu Hamas vanwege de overwinning in de oorlog tegen Israël. Het wordt gezien als een overwinning want Israël heeft het initiatief genomen voor het bestand. Daarom is Hamas nu heel populair ook op de Westbank en Abbas juist niet. Als de in oktober geplande verkiezingen worden gehouden zal Hamas een grote overwinning boeken en zal Abbas verliezen. Het is dus niet waarschijnlijk dat de verkiezingen gehouden gaan worden. Volgens Mohammed zijn veel mensen Abbas helemaal zat en dat is niet verwonderlijk want zijn bewind is vergeven van corruptie en incompetentie. Abbas is nu negen jaar aan de macht maar zijn regering heeft nog geen enkele school of ziekenhuis gebouwd, maar wel een peperduur presidentieel paleis en een groot aantal ministeries waar nauwelijks iets gebeurt. Bovendien is de PA als bestuur medeplichtig aan de bezetting door Israël. Tijdens de oorlog in Gaza waren op de Westbank dagelijks demonstraties, maar die werden door de Palestijnse politie met geweld uit elkaar geslagen. Maar de afhankelijke positie van de PA blijkt ook uit het gegeven dat het voornemen om naar het Internationale straffhof te gaan vanwege de oorlogsmisdaden in Gaza niet wordt doorgezet. Doet Abbas dat wel dan zal de VS en de EU de financiële ondersteuning voor de PA intrekken. Door dit alles is de PA en daarmee Abbas zijn geloofwaardigheid kwijt en hoewel Mohammed geen aanhanger is van Hamas, want hij is seculier, denkt hij net als veel

andere Palestijnen dat Hamas als alternatief nu beter is: ze zijn niet corrupt en veel beter georganiseerd. Maar het probleem met Abbas is dat hij niet alleen president is van de Palestijnse Autoriteit, maar ook voorzitter is van Fatah en dus van de PLO. Zelfs als hij het presidentschap zou verliezen is hij nog steeds de leider van de PLO. Daarom zal hij voorlopig wel de belangrijkste politicus blijven.

BDS

Jan haalt Noam Chomsky aan die zegt dat er geen draagvlak is voor de eisen van BDS. Wat vindt Mohammed?

Mohammed: “maar wanneer is het dan wel het juiste moment? Het is juist het goede moment. Wij hebben de afgelopen zestig jaar verschillende strategieën gehad, o.a geweld, en ze hebben niets gebracht”. In principe vindt hij geweld tegen bezetting gerechtvaardigd, maar volgens hem is BDS veel effectiever en de goede strategie want het probeert de Israelische staat aan te pakken op haar kwetsbare punt.

INZAMELINGSACTIE GAZA

Help de Palestine Medical Relief Society

Zij spelen een belangrijke rol als het gaat om het verlenen van noodhulp aan de bevolking van de Gazastrook.

Stort op reknr. NL92 INGB 0006 6876 78

t.n.v. St. Groningen-Jabalya o.v.v. “noodhulp”.

Ali Abu Afash (1978- 2014), journalist in Gaza

“Dear my dearest brother Lejo,

Thanks for asking.. don't worry about us we will be fine.. we r palestinian we used to be under attack but we never death.

*Regards,
Ali“.*

Deze mail stuurde Ali Abu Afash mij op 10 augustus 2014. Drie dagen later was hij dood. Palestijnse bomspecialisten probeerden tijdens een wapenstilstand van de juli oorlog in Gaza niet ontplofte Israëlische munitie onschadelijk te maken. Ali bezocht met de Italiaanse tv-journalist Simone Camilli (35) de plek om de ontmanteling te registeren. Toen ging er iets gruwelijks mis. De Israëlische bom ontplofte en doodde zes mensen, waaronder Ali. Hij was journalist, vertaler en fixer voor buitenlandse media en werkte vanuit het Palestine Centre for Media Freedom.

Ali Abu Afash werkte al jaren als journalist in Gaza stad. Ik leerde hem kennen toen ik in de zomer van 2012 in opdracht van het Doha Centre for Media Freedom in Qatar een workshop radio journalistiek gaf aan Palestijnse journalisten. Hij ving me op bij de zwaarbewaakte grensovergang Eretz, op de grens van Gaza en Israël. Een joviale goedlachse man. Hij bracht me naar het Palestijnse persbureau waar ik twee weken lang les zou geven. Hij was aangesteld als mijn beschermheer.

s' Ochtends haalde hij me op, s' middags trokken we door Gaza stad, bezochten de markt, de hammam en maakten samen met collega journalisten uitstapjes. Ali kende jan en alleman in Gaza. En hij onderhield goede contacten met buitenlandse journalisten, want hij sprak redelijk goed Engels. Gedurende de heftige oorlog in augustus 2014 begeleidde hij als fixer onder meer een Nederlandse verslaggever van het tv-programma Een Vandaag. Ook maakte hij voor de nieuwsbrief van Stichting Groningen-Jabalya

verschillende verhalen over het leven in Gaza.

De heftige oorlog tussen Hamas en Israël in de zomer van 2014 liet grote sporen na in Gaza. Ali was op zijn hoede, zo bleek uit onze correspondentie. Hij wist van de gevaren en dat Palestijnse journalisten met name doelwit waren van de Israëliërs. Sinds begin juli hadden al dertien Palestijnse reporters de dood gevonden in het bloedige conflict. Toch vond Ali het zeer van belang om de buitenwereld de vernietiging van Gaza te tonen. Dat deed hij met veel inzet. Hij was betrokken maar had ook iets van afstand. Hij had humor zonder te vervallen in cynisme. En hij vertrouwde op zijn summoud, de kracht die Gazanen hebben ontwikkeld om met tegenspoed en rampen om te gaan. “We zullen nooit sterven“ schrijft Ali in zijn laatste mail aan mij. Toch is hem dat noodlottig wel overkomen. Hij laat een vrouw en twee kleine kinderen achter.

Lejo Siepe

De PMRS aan het werk

Al jarenlang steunt Groningen-Jabalya de PMRS (Palestine Medical Relief Society). Deze werkt vanuit Jabalya en bedient een groot gebied van de Gazastrook. Ook de afgelopen oorlog werd een zware wissel op de inzet van de werknemers en vrijwilligers van de PMRS getrokken. Regelmatig deden zij daar verslag van. Ik heb een aantal saillante momenten uit deze verslagen verzameld:

“De misdaden op 20 juli in de wijk al-Shijaeya waren de ergste tot dusver. Binnen 24 uur werden in die wijk 72 personen gedood en meer dan 300 gewond”. Israël verhinderde medische teams van PMRS en anderen de wijk binnen te gaan, waardoor gewonden op straat stierven. Een ambulance werd geraakt door de Israëlische troepen en een medische hulpverlener en een journalist gedood. Duizenden mensen vluchtten en zochten bescherming in het al-Shifahospitaal, dat de toeloop niet aan kon.

2 augustus, de eerste dag van het tweedaags bestand. Vandaag bezocht ons team de Ezbath Beit Hanoun kliniek. “Op weg daar naartoe waren de straten leeg, we zagen niemand. Toen we de kliniek binnengingen zagen we dat deze zwaar getroffen was. Een fragmentatiebom had de eerste verdieping getroffen en een andere de tweede. Muren zijn ingestort, ramen verbrijzeld en instrumenten vernietigd. Deze kliniek kan niet meer gebruikt worden tot alles is gerepareerd.

De 20-jarige Sally Saqer lijdt aan hersenverlamming. Ze verbleef in een huis voor de opvang en rehabilitatie van gehandicapten in Jabalya. Op 12 juli werd dit door Israëlische bommen getroffen; volgens zeggen was iedereen gedood. Maar Sally werd in de voortuin gevonden, verbrand over 70% van haar lichaam. En diverse breuken in arm, been en schedel. Ze werd toegelaten op de intensive care van het al Shifa hospitaal, maar niet langer dan twee dagen. Daarna moest ze naar huis om plaats te maken voor ernstiger gewonden. Het team van de PMRS bezoekt haar nu iedere dag om haar moeder te ondersteunen in de verpleging.

6 augustus, de tweede dag van het 72-uursbestand. We controleren de stand van zaken bij onze klinieken. Drie klinieken, waaronder het al genoemde Ezbar Beit Hanoun, zijn zwaar

beschadigd. Onze mobiele teams bezoeken de vluchtelingenkampen en verlenen daar diverse vormen van hulp, zoals medische controles en behandelingen, gewonden helpen aankleden, rehabilitatie-ondersteuning, het verstrekken van eerste hulp en hygiëne kits, en bijstand aan de gemeenschappen.

23 augustus, Inmiddels zijn zes van onze klinieken zwaar beschadigd, waarvan we er twee weer operationeel hebben gekregen. We hebben 11 medische teams gevormd om medische zorg te verlenen aan de mensen die hun toevlucht hebben gezocht in scholen. Zij verlenen medische hulp, psychosociale zorg, wondverzorging, en hulp aan gehandicapten. Tot nog toe hebben onze teams 54 scholen bezocht waar in totaal 113.900 mensen hun toevlucht hadden gezocht. Dat aantal is niet stabiel. Tijdens een bestand verlaten mensen die nog iets van een woning hebben het vluchtelingenkamp, maar als er weer Israëlische bombardementen beginnen, neemt het aantal weer toe.

Een voorbeeld van een bezoek:

Een UN-school waar nu 2200 à 2300 mensen verblijven, d.w.z. 30 – 50 per klas. Dit geeft grote problemen zoals gebrek aan water, voedsel en sanitaire voorzieningen, verspreiding van besmettelijke ziektes en bovenal gebrek aan privacy. Vooral vrouwen klagen over het gebrek aan privacy. Als grote families bij elkaar in een klas leven hebben de vrouwen geen privacy omdat mannen en vrouwen samen wonen. Naar het toilet gaan is een enorm gedoe en een douche nemen in het kleine metalen hokje gebouwd achter de school vereist een uitgebreide organisatie.

Voor het kleine bureau van het PMRS-team staat een rij van tientallen vrouwen, mannen en kinderen te wachten op medisch onderzoek.

Bert Giskes

Column van Jan Keulen

Jan Keulen is journalist en midden Oosten deskundige en voormalig voorzitter van onze stichting.

Je kunt ons vermoorden, maar we keren terug...

Ik had de affiche eerder op Facebook gezien: een jonge Palestijnse vrouw, de bovenkant van haar jurk zichtbaar, haar rechter mouw en borst bedekt met typisch Palestijns borduurwerk, oprijzend uit een puinhoop van kapot geschoten flatgebouwen, scholen, moskeeën. De kunstenaar Imad Abu Shattayyah gaf de schildering als titel mee: ondanks je moordpartijen, zullen wij terugkeren.

Toevallig kreeg ik de plaat deze week opnieuw onder ogen. De affiche deed me denken aan de patriottische schilderijen van de Palestijnse kunstenaar Suleiman Mansour en de prachtige, kunstzinnige, maar politiek achterhaalde affiches van de PLO uit de jaren zeventig en tachtig.

Het was een vreselijke zomer. Gedurende 53 dagen ging Israël beestachtig tekeer in Gaza. Onder de Palestijnse bevolking van Gaza vielen 2143 doden, waaronder 577 kinderen en 202

bejaarden. Er werden 11.230 gewonden geteld, waaronder 3374 kinderen. 46.000 woningen werden vernield, 141 Palestijnse scholen, 136 VN-scholen, 17 ziekenhuizen en klinieken...

Maar toch: we zullen terugkeren... Het Palestijns-Israëliësch conflict zal telkens weer opduiken. Het lijkt een nooit eindigend vervolgverhaal dat de krantenkolommen, de nieuwsuitzendingen op TV en sociale media tot in lengte van dagen kan blijven vullen. Voor degenen die even niet opletten kan het lijken dat de uitbarstingen van geweld plotseling opduiken: in Libanon in 1978, in 1982, in 1996, in 2006; in Gaza in 2008-'09, in 2012 en nu in 2014. Ja, het was een vreselijke zomer dit jaar, maar niet de eerste vreselijke zomer.

De doorgaande Israëliësch kolonisering van de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) en Gaza en de onwil om tot een vredesregeling te komen met de omliggende

Arabische landen, hebben een sfeer geschapen van déjà vu, van een nooit eindigende soap met de ene ellendige, bloedige aflevering na de andere.

Te midden van al dit bloedvergieten zijn er een aantal constanten die niet zo snel zullen veranderen. Er is Israël met zijn joodse, islamitische en christelijke bevolking, die recht heeft op veiligheid en erkenning. En er is een Palestijns volk, dat grotendeels leeft in de bezette gebieden en in andere landen van de regio. Dit volk zal niet verdwijnen en zal z'n elementaire rechten blijven opeisen. De poster van Imad Abu Shattayyah geeft die ondubbelzinnige, telkens terugkerende waarheid, plastisch weer.

"Een appel viel op de grond en Newton ontdekte de zwaartekracht. Duizenden Palestijnen vielen en niemand ontdekte de menselijkheid", schreef een vriend uit Gaza. Ik kan mij voorstellen dat het van daaruit deze zomer zo leek.

En toch gaat het leven verder. Het zal jaren duren voordat in Gaza alles opnieuw is opgebouwd. En zelfs al doet de wereld niets, al blijven de Ruttés van deze wereld de Israëlisch agressie goedpraten, de Palestijnen keren terug.

In een kort filmpje dat ik vandaag toegestuurd kreeg uit Gaza zie ik jongeren basketbal spelen, het drukke verkeer vastlopen in Gaza Stad, huisvrouwen groente en fruit kopen op de markt, de shoarmaverkoper zijn mes slijpen en jongetjes breed lachend het V-teken makend. Life goes on. Natuurlijk, Majd (7) en Wajd (2) moeten hun vader Ali Abu Afash missen. Wij missen deze vriend en collega. Maar Ali's gezin is "gewoon"; er zijn duizenden gezinnen uiteengereten in Gaza. De Palestijnse realiteit is dat er geen alternatief is voor hoop en veerkracht. Eigenlijk ongelooflijk.

INZAMELINGSACTIE GAZA 2014

Sinds eind augustus zwijgen de wapens in Gaza, maar de ellende is niet voorbij. Hopelijk komt er een langdurig bestand, want nog meer verwoesting kan Gaza niet aan. De cijfers vertellen het verhaal: ruim 2100 doden waarvan 500 kinderen en 11.000 gewonden waarvan 3000 kinderen. 18.000 huizen verwoest en 20.000 huizen beschadigd, 22 scholen verwoest en nog eens 100 beschadigd en 58 medische instellingen beschadigd. Het is tijd om puin te ruimen en de wederopbouw ter hand te nemen. Maar zolang de Israëlische blokkade niet wordt opgeheven, is dat een bijna onuitvoerbare taak. Voorlopig is er veel

behoefte aan noodhulp voor het verzorgen van de gewonden, zowel fysiek als psychisch. Naast de hulp aan de 1000 kinderen die een levenslange handicap hebben opgelopen, is er ook dringend behoefte aan psychosociale ondersteuning voor de 373.000 kinderen die getraumatiseerd zijn door het oorlogsgeweld.

Daarom zetten wij onze hulpactie voor de Palestine Medical Relief Society voort. Deze kan een belangrijke rol spelen in het verlenen van die hulp maar dat kan alleen als zij over voldoende middelen beschikt. Voor meer info: http://www.groningen-jabalya.com/?page_id=38

Stort op reknr. NL92 INGB 0006 6876 78
t.n.v. St. Groningen-Jabalya o.v.v. "noodhulp".

vermeld uw adres als u een bewijs voor de belastingdienst wilt ontvangen

Jabalya's "Martinikerk" door Israëlisch bombardement verwoest

De "Martinikerk" van Jabalya, de Omar Moskee, is tijdens de Gaza oorlog vernietigd. Eén Israëlische raket boorde zich door het gewelf en verpulverde het eeuwenoude zandsteen.

Volgens de overlevering stond er onafgebroken vanaf 647 op die plek een moskee. De portiek en de minaret dateerden uit de Mamelukkenperiode (13e/14e eeuw). Hoewel het gebouw in onze ogen ontsierd werd door een moderne aanbouw van een aantal jaren geleden, was dit toch één van de weinige historische gebouwen in Gaza en al helemaal in Jabalya.

Geschiedenis, archeologie en dat soort zaken zijn voor bijna niemand een prioriteit in Gaza, waar medicijnen, voedsel en huisvesting voor vluchtelingen al jarenlang alle aandacht vragen. Cultureel erfgoed is schaars en heeft, omdat er amper toeristen zijn, geen economische waarde.

Daardoor, en ook omdat de jarenlange Israëlische blokkade het niet mogelijk maakte de voor reparatie benodigde bouwmaterialen in te voeren, was er sprake van achterstallig onderhoud. Toch had deze moskee de eeuwen doorstaan, tot 2 augustus j.l. dan.

Volgens Israëlische bronnen was de aanval doelbewust en maakte onderdeel uit van het vernietigen van 5 moskeeën in één nachtaanvalsgolf omdat er wapens in verborgen zouden zijn.

De muezzin van de Omar moskee, die vanaf de toren oproept voor gebed, werd ook door een Israëlische bom gedood.

Bert Giskes

Stichting Groningen Jabalya organiseert Lezing met schrijfster Inge Neefs over haar boek Gaza op mijn hoofd

Woensdag 22 oktober
Activiteitscentrum De Holm,
Folkingestraat 9B
aanvang: 20.00 uur zaal open om
19.30 uur
Toegang gratis

Wie is Inge Neefs?

Inge Neefs schreef voor DeWereldMorgen.be. Ze was een van de reizigers op de Gaza Freedom Flotilla, en later verbleef ze een jaar in Gaza. Gaza op mijn hoofd is haar debuut als schrijfster.

Over het boek

Nochtans gaat het om mensen. En die staan centraal in dit epos van Inge Neefs. Anah, een jonge Palestijnse, neemt je bij de hand. Ghazza ala raasi, verzucht ze. Vrij vertaald: 'Gaza op mijn hoofd.' Ze koestert het land maar vindt het leven een verdrukkend gevecht. Ook Ibrahim, Ibtisam en Abdallah krijgen een gezicht, samen met de schrijfster zelf, die als Belgische een jaar in de Gazaanse microkosmos verbleef.

Gaza op mijn hoofd is een fijn staaltje literaire non-fictie over leven in een militair bezet en afgezonderd gebied, waar uitzichtloosheid jongeren naar het buitenland doet verlangen, over drones en F16's die onzichtbaar maar oorverdovend luid aanwezig zijn, over veerkrachtigheid en verzet maar ook over worstelen met culturele tradities, waterpijp met appelsmaak en de overweldigende aanbidding van FC Barcelona.

De bijeenkomst is mede mogelijk gemaakt door:

Boekbespreking:

Welkom in het Paradijs. Tineke Bennema. 160 pag.
Uitgeverij Jurgen Maas. ISBN: 9789491921018. 14,95 euro.

Tineke Bennema.

De schrijfster (historica en journaliste) woonde van 1994 tot 2002 met haar Palestijnse man en kinderen in een dorp tussen Ramallah en Jeruzalem. Ze schreef over haar ervaringen in Checkpoint Jeruzalem. Later schreef ze De last van Khalil over het veelbewogen leven van een sjuwer in Jeruzalem. Beide boeken las ik met plezier: interessante inhoud en prettige leesbare stijl.

En dan nu: een bundel korte verhalen.

Zelf zegt ze in het voorwoord: "Mijn fantasie heeft de Palestijnse wereld geschaakt en ze zijn er samen vandoor gegaan. Denk niet dat de verhalen echt zijn gebeurd. Maar twijfel er ook niet aan dat veel ervan de werkelijkheid benadert. ... Vanaf de zijlijn zag ik zo veel absurds, akeligs en weerzinwekkends, dat je je af kunt vragen hoe een Palestijn dat kan verdragen. ... Toch gaat het leven door, wordt er liefgehad en gerouwd, gewerkt en armoede geleden en ondanks alles veel gelachen. Een dag uien, een dag honing, luidt een Palestijns spreekwoord".

Veel dagelijks-leven-schetsen.

Het leukst vind ik vaak de beschrijving van veel dagelijkse dingen: er moet schoongemaakt worden, een moeder die zo lekker een dikke laag schuim op de koffie kan maken, het geslijm van de sieradenverkoper, enz. Korte verhalen: ik heb er heel lang minder van gehouden dan van romans. Ik vind dat er voldaan moet worden aan het geloofwaardig schetsen van een hoofdpersoon en dat er dan ook nog een pointe in het verhaal moet zitten. Die vaardigheid/kunst beheerst Tineke Bennema uitstekend. De hoofdpersonen van de verhalen zijn heel verschillende mensen, iets dat me ook bevalt. Wel merk ik dat het lastig is er meer over te vertellen. Een korte recensie over korte verhalen. Maar een aanbeveling om het boek te lezen. Veel informatie over Palestijnse levens.

Fennie Stavast.

P.S. Tineke Bennema heeft een Facebook-account.

Ja, ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project:

Naam: _____
Adres: _____
PC+Woonplaats: _____
Telefoon: _____
Email: _____

Opsturen aan:
Stichting Groningen-Jabalya
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Colofon

Redactie: Bert Giskes,
Pieter van Niekerken,
Marco in 't Veldt
Harm van der Veen

Met medewerking van: Jan Keulen, Anja
Meulenbelt, Leo Siepe
en Fennie Stavast

Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

Postadres: Coehoornsingel 87
9711 BR Groningen

De stichting is ook telefonisch te bereiken:
Bert Giskes 050-5421370

info@groningen-jabalya.com